

de linden van Houyet

was het een droom:
die dreef bij het water
de vlinders van linden, hoe
zoetig hun verpoederde geur

we kwamen kanovaren
en de Lesse maakte
haar gorgelgeluiden
alsof er stenen werden
doorgeslikt en verteerd
door de eeuwen

bleef van ons over:
jouw blote rug gehurkt
als een bloem van licht
tegen het tintelend lover

en onder jou waar de schaduw
zich opent: de algen op een rots,
een groenig vloerkleed
van duizenden knopen

al die beelden mogen
verbrand, de Lesse mag
buiten haar oevers treden
zodat het dorp is verdwenen
als een verdronken land

maar die geuren wil ik
bewaren: de vlinders
van zomerlinden, een dreef
en een droom van kanovaren

Staf De Wilde